

[Thoft]

søen inddraget. Har regeringen ikke nogen forpligtelse til at undersøge dette?

Arentoft (KF):

Mit spørgsmål går på, om ikke statsministeren vil bekræfte det, der står i dagsordenen fra den 3. maj, nemlig at atomvåbenfri zoner må garanteres af USA og Sovjetunionen, og at det derfor ikke er nok, at der kommer tilsagn fra den ene side.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne bekræfte hr. Arentofts udtalelse.

Jeg vil sige til hr. Thoft, at jeg, hver eneste gang jeg i de sidste 2½ år har mødt mine nordiske statsministerkolleger, har haft anledning til at føre en overordentlig seriøs samtale med dem om de perspektiver, der er forbundet med Norden som atomvåbenfri zone. Det er et tema, vi beskæftiger os meget alvorligt med, men det er netop et alvorligt tema.

Når det i den sovjetiske stats- og partileder Tjernenkos henvendelse hedder, at man fra sovjetisk side kunne forestille sig en flersidig aftale med sovjetisk deltagelse eller tosidige aftaler med hvert enkelt land i zonen, er jeg bange for, at man herved rammer ved siden af vores forestillingsverden, som jo er den, at sådanne arrangementer, når vi en dag når frem til dem, skal være godkendt af og garanteret af begge stormagter. Det er vores standpunkt. Hr. Thoft kan have en anden opfattelse.

Hvis den sovjetiske regering havde et ønske om at give sig til kende, kunne den bruge en af de mange fortræffelige kanaler, der er til rådighed, og jeg ville nok mene, at man kunne finde en anden metode end den blot at besvare en henvendelse, som er fremsat af det foretagende af privat karakter, som hedder »Traktat nu«.

Thoft (SF):

Skal statsministerens svar til hr. Arentoft forstås sådan, at det, der er det egentlige problem ved oprettelsen af en atomvåbenfri zone i Norden og Østersøen, er USAs indstilling?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Nej, det er naturligvis Sovjetunionens. Det er som bekendt Sovjetunionen, som i vores lille del af verden har opstillet urimelig store arsenaler af atomvåben, og det er som bekendt Sovjetunionen, som daglig færdes i Østersøområdet med krigsskibe, der er atomudrustede, og det er som bekendt Sovjetunionen, som om ikke daglig så i alt fald hver uge færdes med sine atombevæbnede krigsskibe igennem de danske bæltter og sund.

Det er baggrunden for vor bekymring.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 700

4) Til *ministeren for kulturelle anliggender* af:

Tinning (VS):

»Vil ministeren tage skridt til at sikre et demokratisk valg af eliteidrætsstrånerne og -instruktørernes repræsentanter i den nye eliteidrætsinstitutionens repræsentantskab?«

Skriftlig begrundelse

Siden vedtagelsen af eliteidrætsloven har Dansk Idræts-Forbund sat uofficiel danmarkshistorisk rekord i kluntethed i spørgsmålet om praktisk demokrati for idrætsorganisationer. For nylig forbedrede DIF endda rekorden. Trods talrige henstillinger og pålæg om at foretage et demokratisk valg af de nævnte repræsentanter er man i toppen af Dansk Håndbold Forbund blevet enig med sig selv om, at disse henstillinger og pålæg er DHF uvedkommende. Derfor har ledelsen udpeget sine repræsentanter til det valgkollegium, der skulle vælge de i spørgsmålet nævnte repræsentanter, og altså i praksis afvist at foretage et demokratisk valg. Om en lignende praksis har udfoldet sig i andre specialforbund, vides ikke. Der er dog grund til at frygte det – set i lyset af, at formanden for DHF samtidig er næstformand for DIF, og at ledelsen af DIF ikke har grebet ind over for DHFs særprægede procedure.

Forhistorien kan sammenfattes til følgende:

a) I betænkning nr. 992 (den blå), der ligger til grund for den nye eliteidrætslov, hedder det: »Der eksisterer ikke for øjeblikket kanaler til valg af repræsentanter for aktive og for trænere og instruktører. Der må derfor, f.eks. af kulturministeriet efter høring af